

Sygn. akt I C 1535/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant staż. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 stycznia 2017 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa K. J. i A. D.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 10.908,61 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powodów K. J. i A. D. kwotę 9.917,87 zł (dziewięć tysięcy dziewięćset siedemnaście złotych 87/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 września 2013 roku do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 5.412,02 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. zwraca powodom od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 739,31 zł tytułem nadpłaconej zaliczki zdeponowanej pod pozycją (...).

UZASADNIENIE

Powodowie K. J. i A. D. domagali się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 10.908 złotych i 61 groszy tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 września 2013 roku do dnia zapłaty, oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w wyniku kolizji z dnia 25 sierpnia 2013 roku doszło do uszkodzenia samochodu marki C. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność B. R. (1). Pozwany po otrzymaniu zawiadomienia o fakcie powstania szkody przeprowadził postępowanie likwidacyjne uznając swoją odpowiedzialność z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W trakcie postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła odszkodowanie w wysokości 8.338 złotych i 75 groszy brutto. Pozwany w przedstawionym kosztorysie naprawy wskazał, że koszt naprawy pojazdu kształtuje się na poziomie 8.338 złotych i 75 groszy przy zastosowaniu cen części innych niż oryginalne części zamienne, 50 procent urealnienia na części oryginalne, oraz przyjęciu stawki za roboczogodzinę na poziomie 70 złotych. Właścicielka pojazdu nie zgodziła się z ustaleniem dotyczącym wysokości szkody w pojeździe na wskazanym przez pozwanego poziomie. W dniu 22 grudnia 2015 roku strona powodowa zawarła umowę przelewu wierzytelności dochodzenia należności z tytułu szkody w pojeździe marki C. o numerze rejestracyjnym (...) z B. R. (1). Na mocy tej umowy zbywca przeniósł na rzecz nabywców wszelkie prawa związane z tą wierzytelnością. Strona powodowa wykonała prywatną kalkulację, z której wynika, że rzeczywisty koszt naprawy przedmiotowego pojazdu kształtuje się na poziomie 19.247 złotych i 36 groszy brutto. Z przedstawionej opinii wynika jednoznacznie, że ustalony przez pozwanego koszt naprawy został znacznie zaniżony. Pismem z dnia 7 stycznia 2016 roku strona

powodowa zawiadomiła pozwanego o nabyciu wskazanej wierzytelności, jednocześnie wzywając go do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Pozwany decyzją z dnia 27 stycznia 2016 roku odmówił dopłaty czym zakończył proces likwidacji szkody. Z tych też względów strona powodowa domaga się od pozwanego zapłaty równowartości różnicy pomiędzy rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu, a kwotą dotychczas wypłaconą na rzecz poszkodowanego, co stanowi kwotę 10.908 złotych i 61 groszy brutto. Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości na koszt powodów. Pozwana potwierdziła, że w związku ze szkodą w pojeździe marki C. o numerze rejestracyjnym (...) (...) (...) z dnia 25 sierpnia 2013 roku wypłaciła już właścicielowi B. R. (1) odszkodowanie w wysokości 8.338 złotych i 75 groszy, co zostało potwierdzone przez powoda. Ustalając koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku strona pozwana dokonała oględzin pojazdu i sporządziła kosztorys naprawy E. numer (...) z dnia 3 września 2013 roku. W ocenie pozwanej ustalony przez nią koszt naprawy, będący jednocześnie wysokością szkody w pojeździe, jest prawidłowy. Pozwana przyznała także, iż uzyskała informację o zbyciu wierzytelności na rzecz powodów. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. Na podstawie wykonanej w systemie A. kalkulacji numer (...) (...) z dnia 9 listopada 2016 roku koszt naprawy samochodu marki C. (...) numer rejestracyjny (...) w technologii przewidzianej przez producenta samochodu, z użyciem części oryginalnych zalecanych przez producenta, dostępnych w sieci warsztatów autoryzowanych C. i średniej stawki roboczogodziny, stanowiącej 100 złotych za jedną roboczogodzinę, wynosi 18.256 złotych i 62 złote brutto. Zakwalifikowane do wymiany części nie były dostępne w okresie powstania zdarzenia w jakości O i Q. W kalkulacji z dnia 9 listopada 2016 roku uwzględniono pominięte przez stronę pozwaną elementy jednorazowe, folie, uszczelki, jednorazowe elementy montażowe, oraz zabezpieczenie antykorozyjne. Nie uwzględniono zderzaka przedniego prawego, bowiem na podstawie dokumentacji zdjęciowej można stwierdzić, że przetarcie uległa nakładka zderzaka, a nie sam zderzak. Dowód, opinia biegłego z zakresu kalkulacji kosztów naprawy i wycen pojazdów samochodowych magistra inżyniera T. G., karta 83 do 89 akt, kalkulacja naprawy wykonana przez biegłego sądowego magistra inżyniera T. G., karta 90 do 96, raport optymalizacji części do kalkulacji wykonany przez biegłego sądowego magistra inżyniera T. G., karta 97 do 98 akt. W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje. Powództwo podlegało uwzględnieniu w części, to jest co do kwoty 9.917 złotych i 87 groszy. Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, w tym przede wszystkim wyceny dokonane na zlecenie powodów, oraz przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego szkodę. Podstawa i zasada odpowiedzialności strony pozwanej była bezsporna. Spór między stronami dotyczył wysokości szkody poniesionej przez powoda, w tym przede wszystkim uzasadnionych kosztów naprawy. Odpowiedzialność strony pozwanej znajduje swoją podstawę w art. 822 paragraf 1 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego, lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny tylko zatem wtedy gdy ubezpieczony stanie się, zgodnie z przepisami prawa cywilnego, odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka, zgodnie z art. 436 kc, w związku z art. 435 kc. Uzasadnienie tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególne i wzmoczone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji. W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacz pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku. Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu Kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści, które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 Kodeksu cywilnego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Ustalenie uzasadnionych kosztów naprawy wymagało wiedzy specjalnej, co obowiązało Sąd na podstawie art. 278 par. 1 Kodeksu postępowania cywilnego do dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków kosztorysów oraz

wycen magistra inżyniera T. F.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym przede wszystkim opinia biegłego sądowego pozwoliły na ustalenie kosztorysowych uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda. Biegły sądowy wykonał rzetelną opinię, w sposób jasny wykazał zakres niezbędnych prac w tym wartość cen wymagających wymiany. Biegły przeanalizował dostępność odpowiednich możliwych do zastosowania części zamiennych gwarantujących przywrócenie stanu pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, ustalił także wartość roboczogodziny w warsztatach znajdujących się w obrębie zamieszkania powoda dysponujących wyposażeniem umożliwiającym naprawę zgodnie z technologią producenta. Sąd podzielił w całej rozciągłości wnioski biegłego, a także przyjęte do kalkulacji założenia, w tym wobec braku dostępnych części alternatywnych odpowiedniej jakości, ceny części alternatywnych. Przyjęta, przyjęta wartość szkody została w sposób prawidłowy przez biegłego uzasadniona. Biegły wskazał, że stawki w warsztatach działających w terenie zamieszkania poprzednika prawnego poszkodowanego, które gwarantują odpowiednią jakość usługi zgodnie z technologią producenta wynoszą na prace blacharsko –mechaniczne 100 złotych za roboczogodzinę. Podkreślić należy, że opinia biegłego nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Opinia ta jest bezstronna i zawiera odmienne niż w obu prywatnych opiniach wnioski, przy czym nieznacznie odbiega od wyceny przedstawionej przez powodów, radykalnie zaś różni się od kalkulacji sporządzonej przez stronę pozwaną. Z tych wszystkich powodów Sąd w pełni podzielił wnioski biegłego zawarte w opinii, a na jej podstawie uznał, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu poprzednika prawnego powodów wyniósł 18.256 złotych i 62 grosze, a zatem strona pozwana powinna uzupełnić wypłacone dotychczas powodowi odszkodowanie o dalszą kwotę 9.917 złotych i 87 groszy. Stąd żądanie zasądzenia kwoty odszkodowania stanowiącej różnicę pomiędzy ustaloną szkodą w pojeździe, a wypłaconym przez stronę pozwaną odszkodowaniem w kwocie 8.338 i 75 groszy zasługiwało na uwzględnienie. Jednocześnie dalej idące powództwo ponad zasądzoną kwotę 9.917 i 87 groszy jako nieuzasadnione z przyczyn wyżej wskazanych należało oddalić. W tych okolicznościach Sąd uwzględnił powództwo, co do roszczenia głównego w kwocie 9.917 złotych i 87 groszy, o odsetkach orzekając zgodnie z art. 481 Kodeksu cywilnego w związku z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, w myśl którego ubezpieczyciel zobowiązany jest wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie. Skoro powód dokonał zgłoszenia szkody w dniu 26 marca... 26 sierpnia 2013 roku to odszkodowanie powinno być zapłacone do dnia 27... 26 września 2013 roku, a zatem od 27 września 2013 roku strona pozwana pozostawała w opóźnieniu. W ocenie Sądu stanowisko pełnomocnika pozwanego zarzucające, iż roszczenie odsetkowe jest w tym zakresie nieuzasadnione, gdyż dopiero pismem z dnia 7 stycznia 2016 roku strona powodowa sprecyzowała wysokość dochodzonego roszczenia jest chybione, podkreślić, bowiem należy, że obowiązkiem ubezpieczyciela jest należyta wycena szkody i wypłata odszkodowania zgodnie z ustalonym terminem wskazanym w przepisach wyżej powołanych. Biorąc pod uwagę radykalnie zaniżoną wycenę dokonaną przez stronę pozwaną, bezpodstawne stosowanie urealnienia części oryginalnych, czy też znacznie zaniżonej stawki roboczogodziny nie może być promowane przez zwalnianie strony pozwanej od obowiązku uiszczenia odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W związku z tym Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie za okres, za okres od dnia upływu terminu do spełnienia świadczenia wynoszącego 30 dni od zgłoszenia szkody do dnia wezwania strony pozwanej do zapłaty, nie jest, bowiem obowiązkiem ubezpieczonego dokonywanie wycen na własny koszt. To strona pozwana jako ubezpieczyciel powinna należycie kalkulować koszty naprawy i wypłacać odszkodowania w odpowiedniej, uzasadnionej wysokości. Jednocześnie zauważyć należy, że strona pozwana nie kwestionowała legitymacji procesowej czynnej strony powodowej, powodowie są, bowiem następcami prawnymi poszkodowanej B. R. (2), z którą w dniu 22 grudnia 2015 roku zawarli umowę przelewu wierzytelności związanej ze szkodą w pojeździe marki C. o numerze rejestracyjnym (...). W związku z tym Sąd mając na uwadze również treść art. 513 Kodeksu cywilnego orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono po myśli art. 100 Kodeksu postępowania cywilnego dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powodowie wygrali proces w 91 procentach, a zatem obciążają ich koszty procesu w 9 procentach. Koszty procesu w niniejszej sprawie wyniosły łącznie 11.240 złotych i 65 groszy, na które składały się: wynagrodzenia pełnomocników stron po 4.817 na rzecz powodów i 4.817 złotych na rzecz strony pozwanej, wydatki związane z wydaniem opinii 1.060 złotych i 69 groszy, opłata sądowa od pozwu 546 złotych. Dokonując stosunkowego rozdzielenia tych kosztów powodowie powinni pokryć te koszty w kwocie 1.011 złotych i 67 groszy, natomiast strona pozwana w kwocie 10.229 i 2 grosze. Skoro powodowie pokryli koszty procesu w kwocie 6.423 złote i 69 groszy, na co składało się wynagrodzenie pełnomocnika powodów 4.817 złotych, zaliczka uiszczona na opinię biegłego 1.060 złotych 69 groszy i opłata sądowa od pozwu 546 złotych to różnica między tą kwotą, a kwotą 1.011 złotych i 67 groszy, która obciążała powodów, stanowi kwotę 5.412 złotych i 2 grosze. I

taką też kwotę zasądzono od strony pozwanej na rzecz powodów tytułem zwrotu kosztów postępowania. Jednocześnie Sąd dokonał rozliczenia zaliczki uiszczonej przez powodów na wydatki związane z wydaniem opinii, która została nadpłacona i pozostała niewykorzystana kwota 739 groszy i 31 groszy, którą to Sąd zwrócił powodom.